

COLLEGII IVRIDICI

IN

ACADEMIA WITTENBERGENSI

H. T.

DECANVS

D. ERNESTVS GOTTFR. CHRISTIANVS

KLÜGEL

CODIC. PROF. P. O. CVR. PROVINC. ELECT. CONSIST.
ECCLES. SCABIN. ET FACVLT. IVRID. WITTENBERG.

IVDIC. ITEM PROVINC. IN LVSAT. INF. MARCH.

ASSESSOR ORD.

L. B. S.

in est

*exemplum magnae suspicionis furti commissi ex
indiciis coniunctis.*

COLLEGIUM IURIDICUM

IN
NOMINE
D E C A N I
BERNARDI SCOTTII CHRISTIANVS
R E V E R E N D I

ECCLIAE S. MARTINI
IN
ASSASSOR

...

Quo plura sunt, cum aliquod delictum commissum sit, contra aliquem indicia, quin eo maior suspicio oriatur, ab hoc ipso delictum esse perpetratum, nemo vocabit in dubium. Nam una, scribit CARPZOV. in *pract. rer. crimin. P. III. Quaest. CXXIII. n. 57. praesumptio aliam iuvat, plurimaeque indicia coniuncta fidem faciunt.* At ea indicia ita modo cum inter se tum cum delicto cohaereant, ut, simul considerata, nos permoveant ad credendum, hominem, qui deprehensus est, aut delatus, vel auctorem ipsum esse delicti, vel saltem ad id faciendum adiuvasse. Indicia enim alia non admittere, quam quae iustam suspensionem efficere possunt, etiamsi leges civiles hoc non praecipiant, tamen ipsius sanae rationis argumentis iubemur. Leges vero etiam id volunt, veluti Const. Crim. Carol., qua indicia legitima postulatur crebro ad inquirendum adversus certam personam, quae his vocabulis significantur, *redliche Anzeige, glaubwürdige Anzeige, redlicher Argwohn, glaubwürdig Argwöhnig, redlicher Verdacht, redliche Vermuthung, glaubwürdiger Verdacht, redliche Wahrzeichen, genugsame Anzeigen*, Art. VI. VIII. XI. XIX. XXII. XXIII. XXVII. et alibi. Quamobrem ante omnia indicia debent esse conclusiva. Nexus scilicet inter delictum et indicium fit, non quidem semper necessarius, attamen possibilis, ut commode exinde ducatur coniectura. Deinde hinc quoque fit, ut indicia valde remota, cum ex iis magna probabilitas sumi nequeat, nexusque nimis tenuis sit, vix attendantur, reusque accusatus, plerumque etiam cum

4

absolutione a solutione expensarum, dimittatur. Sed, quamuis sint proximiora, nihilo tamen secius, vt omnino suspectum habere reum possimus de facinore patrato, non semper dant effectum. Propterea etiam, si plura sint, possunt et debent coniungi, ex qua coniunctione demum, hunc ipsum, qui accusatur criminis, id commississe, praefumendum est. Id etiam fieri voluit Imper. Carolus in sua constit. art. XXVII. verbis: wo aber solcher argwöhnlichen Theile oder Stücke etliche bey einander auf jemand erfunden werden. Equidem ibi de tortura agitur. Nihil tamen obstat, quo minus possint ista verba ad alia quoque veritatem eruendi media, imo in leuioribus delictis ad ipsam punitionem, applicari. Bene etiam ad hunc articulum monet KRESSIVS in commentario suo not. 1. itaque iudex non debet attendere defensorum artes, qui singulorum indiciorum fidem ex eo, quod hoc vel illud sigillatim non concludat, eleuare aggrediuntur. Nam praesumptio contra inquisitum non consistit in singulis iudiciis separatim, sed in pluribus coniunctim. Proinde defensorum genuinorum est, demonstrare, quod vel singula iudicia sint falsa, vel quod singulis singulae obstant coniecturae contrariae, non autem, quod singula probata, separatim non faciant iudicii fidem. Rarius vnquam erit indicium, ex quo solo vel condemnatio vel medium sequatur ad eruendam veritatem aptum. Scribitur quidem passim de vnico iudicio sufficiente, idque aliquando vel ipsius Const. Crim. Car. art. XXVIII. probari putatur. Verum vel de delictis tantum quaeritur leuissimis, veluti iniuria leuiori eaque homini inferioris sortis ab alio eiusdem classis illata, in quibus saepius ex vere vnico iudicio, nonnunquam etiam leui, non tamen remoto, praesumptio sumitur pro veritate accusationis, in quo ipso vero paululum a regula aberratur, bona quamuis mente, veluti, si metus sit periculi eius, qui negat, vel, si expensarum modus maiorem quasi poenam infligeret reo, qui vltiore inquisitione instituta absolui posset, eaque

eius sit conditio, vt damnum aliquod insigne ex poena, quae in hac specie semper minuitur, non sentiat. Vel, si de vnico sufficiente iudicio agitur, ipsum factum criminofum sub iudicio intelligitur, quod minus recte fieri puto, cum indicia proprie tantum consistant in coniecturis, quae, si probata sint, nos adducunt ad credendum, certum aliquem hominem delicti esse reum. Vel tandem iudicii verbum cum facti illiciti ipsius probatione confunditur, vt est, in ea quidem causa, in primis confessio. Istud vnicum igitur, quod dicitur, iudicium, si propriam spectes verbi notionem, vere ex pluribus compositum est, scilicet ex pluribus, quae circumstant, rebus coniunctis, atque ob eam causam vnum per aggregationem nominatum est a CLASENIO, allegato a RICHTERO in *instr. iur. crim. §. 97.* et aliis. Et in ipso illo, cuius mentionem supra feci, articulo XXVIII. Const. Car. quamuis vnicum videatur proponi iudicium, plura tamen omnino enarrantur, inuentio nempe rei in loco eo, in quo facinus commissum est, dominium in ea re eius, qui accusatur, et possessio eiusdem rei proximo ante delictum perpetratum tempore.

Quae de coniungendis a iudice iudiciis in ipsis negotiis forensibus criminalibus memorata sunt, ea, data hac opportuna occasione, ad furtum applicabo ex exemplo, quod nuper Scabin. Wittenb. se dedit obuium in causa, ad ipsum mense Octobri praeterito ad decidendum delata. Duo Iudaei ex classe illorum, qui ostiatim mercari solent, vendentes atque ementes vestes attritas aliasque res, quibus post longum usum domini iam carere posse existimant, pro quorum nominibus litteris A. et B. vtar, in pago quodam in Electorali Saxonica terra sito circumiuerant, adeuntes ad singulas domus mercatus causa. Hoc quidem ipsi, capti deinde, confitebantur. Erat ille pagus vrbis cuiusdam fere contiguus. Fatebatur vterque etiam, quod antea in illa vrbe

simul fuissent, et quod in illa vrbe Iudaeus alius, quem sub littera C. intelligam, ad eos in id diuersorium venisset, in quo per breue tempus illi duo morati erant. Fuisse tamen hunc C. ipsis plane ignotum, asseriebant, in qua re C. itidem cum illis postea captus, cum his ipsis conueniebat. Viderat autem foemina eius pagi eodem tempore, quo, se in pago fuisse, non abnegabant A. et B. duos Iudaeos intrare in aream cuiusdam villae (Bauerhof) eius pagi, vtrumque caerulea indutum veste, quorum alter paulo post iterum ex area exierat quidem, sed manserat in platea, confidens in ligno ante id praedium, in quod cum altero introiuerat, posito. Quid deinde amplius hi duo Iudaei fecerint, foemina illa non viderat, suis vacans negotiis. Haec omnia illa foemina iure suo iurando confirmauerat. A. negabat prorsus, se cum socio, aut alterutrum, introiuisse in aliquam aream. B. vero affirmabat, se cum socio in areas quasdam intrasse, addito tamen, si aliquem hominem ibi vidissent. Incolae eius praedii, in quod introire viderat Iudaeos foemina, erant dominus eisdem, huius vxor et filius infans, vidua item quaedam, cui in illo praedio vsusfructus reseruatus erat. Collegerat sibi haec vidua ultra XXX. thaleros, quos habebat in olla, vt est mos istorum hominum, posita in arcae suae, in qua custodiebat vestes et linteamenta, parte ima, quam aream bene clausam tenebat. Haec pecuniae summa collecta erat in nummis electoralibus Saxonis argenteis maximi ponderis et proxime insequentis secundum puritatem ex Viennensi conuentione statutam cufis, (Conventionsmäßige Species Thaler und Gulden), excepto vno eiusdem maximi ponderis nummo, antiquiore eo, ita, vt mulier bene distinguere non potuisset, cuiusnam sit notae, quamuis externus eius habitus ipsi satis fuerit cognitus. Praeterea, cum humidus esset locus, in quo stabat arca, nummos, saltim plerosque, situ obductos esse, certo scibat haec vidua. Per tres dies ante hunc diem

fatalem arcam non recluserat. Quarto autem antecedente id fecerat, suamque pecuniam intactam atque incolumem inuenerat. Attamen per illos tres dies non exierat ex praedio. Iam eo tempore, quo A. et B. visi erant ab illa foemina, de qua antea dictum est, dominus praedii cum vxore negotiorum oeconomicorum causa erant in agro, vidua sola cum infante ipsius custodiae tradito in domo relicta. Infeliciter suscipit ea cogitationem visitandi amicam, quam in eo pago habebat. Igitur ianua domus antica, quae spectabat plateam, intus optime obserata, aliisque ianuis, quae in domo erant clausis non tamen obseratis, e ianua postica, per quam in aream ducebatur, exibat, eique a parte externa obiciebat seram eius generis, quod ubique applicari potest, sed, minime metuens fortunam aduersam, eam tamen non compressam. Ibat nunc cum infante ad vicinam mulierem. Post breue tempus rediit. Seram adiectam ianuae posticae inuenit adhaerentem in eodem statu (vel saltim, vt credendum est, in eodem inuenire sibi visa est), in quo eam applicauerat ad ianuam vel ad ferreum potius retinaculum. Cum vero in domum veniret, vidit ianuam vnā, quam clausam reliquerat, paululum apertam. Iam, concipiens suspicionem, aliquem peregrinum praeter opinionem fuisse in domo, omnia perquirebat, cumque ad suam arcam accederet, eam quidem firmiter reperiebat clausam, sed, ea reclusa, ordinem rerum suarum maxime perturbatum. Pecuniam igitur anxie quaeritans ablatum iam hoc senectutis suae praesidium sentit. Statim, vt nemo non augurabitur, misera in plateam cum magno clamore procurrit, vt damnum, quod perpessa erat, obuientibus enarrare possit. Ad anus clamorem fit undique concursus. Inter eos, qui conueniebant, erat etiam foemina illa, quae viderat duos Iudaeos introire in aream praedii. Quod cum narrasset circumstantibus, atque, quam viam inierant illi duo, ab alio expositum fuisset, dominus istius praedii

dii cum aliis partim equo vecti eos persequerantur. Postquam per aliquem pagum iter fecissent, ulterius procedentes inueniebant tres Iudaeos non procul ab aliqua sylua iuxta viam publicam sedentes, quorum duo caeruleis vestibus erant induti, quem in modum descriperat ista foemina duos istos, quos pagum permeare viderat. Erant hi duo isti, quos A. et B. nominavi. Tertius erat C., qui quidem, ut factus deinde est, per pagum etiam ierat, non tamen cum istis duobus, qui ad eum accesserant non procul a pago, cum quibus deinde, quia, ut omnes dicebant, una eademque iis proposita fuerit via, iter continuauerat. Hos tres homines igitur reducebant persecutores in pagum suum ad scultetum. Ibi cogebantur ad exhibendam pecuniam, quam penes se habebant. Aderat illa furto afflictâ mulier. Verum, quamuis intererant multi nummi eiusdem generis, quales amiserat, non tamen, eos suos esse, asserere audebat. Suspicio itaque aduersus hos homines admodum crescebat. Nam quieti etiam in suo loco confederant, neque meticulosi inuenti, neque reditum multum renuentes. Nihilo tamen secius a sculteto scabinisque in magistratus custodiam abducebantur. Inter haec consumto die, et dominus praedii, et reliqui familiae magna aegritudine de ea re capti meditabantur sollicitè, num quid adhuc reperiatur, quo homines in vincula coniecti possint conuinci. Hoc consilio itaque dominus praedii die sequenti ad illum iterum contendebat locum, in quo confederant Iudaei. Perquirebat hunc ipsum pariter, atque loca proxima. Inuenit tandem duas clauës adulterinas linteo inuolutas in trunco arboris putredine corrupto, qui paruo spatîo distabat a loco, in quo Iudaei confidentes reperi erant. Ulterius quaerens inuenit octo nummos supra descripti generis, positos in solo, proxime apud hunc truncum, eosque opertos musco. Obiiciebatur quidem huic inuentioni, quod is praedii dominus solus iuerit ad quaerendum, cum, quod etiam consul-

tius

tius fuisset, potuisset scabinos vel alios dignos fide homines ad comitandum inuitare. Ipsum tamen factum iureiurando suo confirmavit. Haec inuenta deferebat ad magistratum. Erant ex nummis inventis septem eius generis, quod supra descripsi, Saxonici conuentionalis puritatis, omnesque firu obducti, octauus valde a reliquis distinctus externa sua forma. Itaque mulieri furto laesae a iudice monstrabantur octo illi nummi publice, eaque hos omnes suos recognoscebat, et de eo, qui a caeteris distinguebatur notis suis, antiquiore dicebat, hunc ipsum esse, quem cum reliquis possedisset, quique ipsi esset notissimus. Haec, et reliqua, quae enarrauerat, quae supra etiam exposui, sub sacramento solito asseruit. Iam ad Iudaeos ipsos redeo. Alter, veste caerulea indutus ad iudicem adductus A. nullam plane pecuniam in Saxonia Electorali eusam maioris ponderis apud se habebat. Apud alterum, iidem veste caerulea indutum, B. numi quidem tales, sed pauci, inueniebantur. Verum apud C. multi reperti sunt descripti generis. A. et B., vt narrabant, ex terris Brandenburgicis in Saxoniam paucos dies ante illum, quo furtum factum erat, simul venerant. A. de vita sua ante acta multa quidem narrabat in iudicio interrogatus, sed quae neque probationibus firmari poterant, neque omnia ita comparata, vt facile credi potuissent. Hoc tamen ex omni illa historia satis intelligebatur, hominem esse vagabundum, qui certum locum, in quo degeret, non habebat. B. similia narrabat, de pecunia autem Saxonica, quae apud eum erat inuenta, auctores quidem prodebat, sed incertos atque incognitos, nec poterant testes inueniri, qui eius asserta confirmarent. Ei alter A. innotuerat non diu ante illum diem, quo uterque in Saxoniam venerat, et quidem hic B. alterum A. in socium sui mercatus mercenarium assumerat. Tandem C., vt narrabat, diutius iam, scilicet circiter per septimanam vel quod excurrit, per terras Saxonicas mercandi causa

erat vagatus, veniens etiam ex terris Brandenburgicis. Sed id quoque probatione destituebatur. Is tamen sedem aliquam fixam habebat, quod attestatis etiam comprobavit. Quod autem attinet ad pecuniam, cum copiam eius generis habuisset, cuius saepius feci mentionem, se eam a quibusdam, qui ex parte Saxoniae maxime australi emigrassent, in confinio terrarum Brandenburgicarum per permutationem accepisse, asseuerabat. Quod, quamuis vero vix simile sit, tamen per aliquid contrarium elidi non poterat. Nam, cum inter pecuniam Saxoniam apud hos homines inuentam nonnulli nummi essent, situ etiam obducti, noluit tamen vidua furtum passa asserere, hos fuisse inter suos. Caeterum negabat vterque A. et B. clauas adulteras inuentas suas esse, se eas et nummos inuentos in eos locos posuisse, in quibus reperti erant, negabant etiam, se in viduae pecuniam intulisse manus. Postquam ita interrogati essent et causa fere praeparata, vt defensores constitui debuissent, incuria custodum accidit, vt B. effugeret, vt ex hoc ipso, tum contra hunc B. cum aduersus A. eius socium, suspicio valde augetur. Litteris equidem et mandatis publicis de comprehendendo reo B. fuit persecutus, nouellisque publicis id cum eius elogio notum factum fuit. Omnia tamen haec frustra fuerunt. Itaque nunc actis ad decisionem transmissis C. quidem absolurus fuit, ita tamen, vt ratam expensarum ferat partem. Quamuis enim contra eum essent haec, quod cum reliquis tanquam socius eorum deprehensus fuerit, quod sumi poterat, clauas adulteras et nummos proditores in eius praesentia absconditos fuisse, quid? quod nummi furto ablati, exceptis his, qui nimis ad suspicionem ducere poterant, ipsi fuissent a reliquis dati: tamen, ipsum furtum non commississe, fere pro certo haberi poterat, nummos apud eum inuentos recognoscere laesa volebat, et quaedam attestata de vita cum laude acta in eo loco, vbi domicilium habebat, produxerat. Non eadem fuit alterius, qui restabat,

A. fortuna. Hunc existimavit Scabinatus ad opus publicum per IV. annos condemnandum, ita tamen, ut, si inter hos annos innocentiam probare possit, citius sit dimittendus. Defensor quidem eius in principio scripti sui statim dicebat, se metuere, odio erga Iudaeos aliquid datum iri, quod in innocentem defendendum effectum fortiretur. Verum tantum absunt, qui sententiis ferendis sunt constituti, ut integrum vita scelereque purum nullum esse Iudaeum existiment, ut vel ipsa absolutio C. aliud doceat. Verum contra A. indicia maiora erant, quam ut absolui potuisset, periculique res plena, purgatorio causae decisionem relinquere, cum ipsi inter Iudaeos eruditi non pauca doceant de speciebus iuramentorum non obligantibus. Multis autem is premebatur coniecturis. Ac primo quidem, quod homo esset vagabundus, qui ad tale delictum patrandum proclivis haberi poterat, quod indicium art. XXV. O. C. C. probat. Alterum indicium erat, quod visus fuerat introire in aream praedii rustici, in quo furtum erat factum, quod scilicet color vestis prodebat, cum quo tertium iungi potest, quod hoc negaverit contra ea, quae socius B. confessus erat. Non quidem certum erat, uter is fuerit, A. vel B., quem foemina redire viderat e praedio. Verum, etiamsi is A. fuisset, qui redierat, tamen, cum expectasset alterum, qui in praedio remanserat, doli et facti perpetrandi conscium et excubias agentem eum praesumere licebat. Quartum indicium et potissimum fuit inventio clavium adulterinarum et nummorum eorum, quos suos iurans vindicabat vidua laesa, in vicinia eius loci, in quo ipse cum reliquis erat deprehensus. Non inficias eo, potuisse ab alio quoque has res in istum locum positas fuisse. Quodsi tamen locum, tempus et reliqua momenta consideramus, adduci non possumus in hanc contrariam opinionem. Defensor quidem haec arripuerat, instrumenta periculosa et nummos suspectos non esse apud ipsum inventos. Verum, si hoc fuisset, argu-

mentum adfuisset omni exceptione maius, eum commississe furtum, ut praecepit Carolus in Const. Crim. art. XVI. Nunc autem, cum non apud ipsum inuenta ea fuerint, coniunctis tantum indiciis hoc contra eum probabat, quod in vicinia loci ei fatalis inuentio fuerat facta. Accedebat tandem indicium ex fuga eius, quem socium habuerat, quod iterum probat art. XXV. Ord. Carol. Crim. Praesumptio omnino ex hac fuga admodum augeri debebat, cum alias propterea, quod pauci tantum nummi eius generis, quod superius descriptum est, apud B., apud A. autem nulli plane reperti fuerint, in dubium omnino vocari potuerit, num hi focii criminis suspecti fuerint. Quin nunc poterat multo magis sumi, alterum B. fuisse eum, qui nummos abstulerat, praesertim cum ex nummis apud A. repertis nihil suspitionis deduci potuisset. Urgebat etiam defensor singularitatem testium, quam fidem nullam facere nonnulli scribunt. *BOEHMER, El. Iur. Crim. §. CLXXXVII.* At enim vero, cum ea singularitas non obstaculo sed adminiculatiua esset, vim semiplenae probationis tolerare non poterat. *ENGAV, Elem. Iur. Crim. L. II. §. CLXXVIII.* At etiam cista a vidua clausa et sera in pristino statu iuuenta erat. Verum, qui haec facta sint, illud ex clauibus adulterinis, hoc cum ex astutia furis cauente, tum ex mulieris incuria atque opinione, ad possicam ianuam neminem esse accessurum, qui anticam clausam inuenisset, demonstrari facile poterat. Obiectum item, potuisse intra tres dies, quibus mulier res suas non viderat, alium abstulisse pecuniam. Omnino? Nisi tamen hoc esset, innocentiae ne probatio quidem erat referenda. Praeterea mulier iurauerat, se per istos tres dies domo non fuisse egressam. Tandem ratione generis monetae defensor non-

nulla monebat, quibus inprimis iurifurando a laesa praestito fidem
 detrahere conabatur, communia illa in defensionibus legenda, cum
 de pecunia parata furto ablata agitur. Verum, si talibus scrupulis
 pungi nos patiamur, vereor, ne vnquam in eius generis delictis sus-
 pectus, qui negat, in opus publicum mancipari queat. Cum hac causa
 aliam conjungam, tractatam eodem mense in nostro Collegio, huic
 prorsus similem. In aliquo Lusatiae superioris pago e domo eo tem-
 pore, quo incolae aberant, furto ablata erat magna summa pecuniae, lin-
 teo a domino inuoluta. Quidam viderat aliquem hominem peregrinum
 circumire domum illam. Incolae domus cum redissent, vident ianuam
 stabuli domui iunctam apertam, et suspicione concepta, inspectis rebus suis
 sentiunt pecuniam ablatam. Orto ex ea re strepitu, is peregrinus, qui
 adhuc in pago erat, in fugam se confert. Persecutus a duobus, qui eum
 cursum capessere viderant, inuenitur in agro inter segetem abscondi-
 tus. In eodem agro, vltius quaerentes, quia pecuniae nihil apud
 eum reperiunt, non procul ab homine inueniunt etiam inter culmos
 frugum abditam omnem illam pecuniam furto ablatam suoque adhuc
 inuolutam linteo. Nihilominus secius is homo, in iudicium dedu-
 ctus et de furto interrogatus, non solum furtum ipsum negabat, sed
 vsque adeo pertinaciam auxit, vt, se per longum tempus in illo pago
 plane non fuisse, diceret, quamuis antea persecutoribus, ipsum inter-
 rogantibus, nomen suum aperuerat. Verum enim vero testibus, qui
 iurauerant eumque recognouerant, quod ad indicia, conuictus ean-
 dem, quam ille Iudaeus, tulit condemnationem.

Et haec quidem de istis. Nunc enim ad laetiora transeo. Com-
 mendandus scilicet a me vi muneris est

V I R

PRAENOBILISSIMVS ET DOCTISSIMVS
CAROLVS FERDINANDVS WEISE

CLOSTER-GERINGSWALDA - MISNICVS
IVR. VTR. CAND. ET NOTAR. PVBL. CAES.

qui de vita sua, huc vsque acta, ipse exposuit haec :

*E*go, CAROLVS FERDINANDVS WEISE, natus sum Geringswaldae, praedio quodam equestri, patri meo olim proprio, d. 5. Augusti a. 1776, Patre vtor CAROLO FERDINANDO WEISE, venatore aulico Serenissimi Electoris Saxoniae, et Matre, IOANNA CHRISTIANA, e gente LOTSIA. Religionem Christianam, et linguae Latinae elementa me praeceptores domestici docuerunt, quorum ultimus CAROLVS GOTTLIEB RICHTER, nunc Pastor Bibersteinensis, ita me instruxit, ut ob singularem diligentiam, atque curam adhibitam, nec non ob praecipuum amorem, quo hodie me adhuc amplectitur, ad cineres usque, eum culturus sim. Anno aetatis XV. domum paternam reliqui, et illustri Afraneo, quod floret Misena, per singulare beneficium Principis, tanquam extraneus traditus, ibi per duos annos cum dimidio, arctiori curae Praecell. TZSCHVCKII Conrectoris demandatus, ab hoc, et reliquis praeceptoribus, literis humanitatis imbutus sum. Anno 1794. Lipsiam adii, ibique

a Summe Venerabili BVRSCHERO in numerum studiosorum receptus sum, atque in hac musarum sede Ill. FLECKIVM in historia iuris, Ill. HAVBOLDVM in institutionibus et Excell. PLATNERVM in logica praeceptores habui. Anno 1795. Vitebergam me contuli, ibique Ill. HOMMELIO, tunc temporis Rectori Academiae Magnifico, fidem et obedientiam promisi. Ab eo tempore scholas Virorum Illustrum ac Iureconsultissimorum WIESANDII, KLÜGELII, HOMMELII, WERNSDORFII et STÜBELII frequentavi, nec non praelectionibus Virorum Excellentissimorum ac Iureconsultissimorum PEOTENHAVERI ac ZACHARIAE interfui, quibus omnibus pro utilitate, quam ex eorum institutione percepi, gratias ago quas possum maximas. Anno 1798. praeterito iterum Lipsiam reuersus die VIII. Iunii sub Praesidio Ill. IVNGHANSII varias iuris theses publice defendi, et examinibus, quae vocant pro praxi et pro notariatu, mense Iulio ai. praet. feliciter superatis, per annum integrum exercitationibus practicis operam dedi. Ut denique ex studiis meis uberiores fructus perciperem, mense Octobri ai. c. iterum Vitebergam profectus sum, et Ill. ICtorum ordinem rogavi, ut ad examen pro Candidatura. et rigorosum me admittere, mihi que, bis superatis, summos in utroque iure honores tribuere velit.

Admissus est ad haec examina ab Ordine nuperrime, cumque in his, cum in responsionibus, tum in legum explicationibus in iuris scientia probe exercitatus inueniretur, Ordo decreuit, eum maxime dignum esse, cui licentia ad summos in utroque iure honores impetrandos dari possit, dummodo vltimum ex his, quae in hac causa necessaria sunt, ederet eruditionis specimen, in defendendo solenni disputatione publice edito scripto consistens. Crastino igitur die, nimirum IV. Novembris, dissertationem inauguralem: *de modis, quibus damni furto dati restitutio fieri possit, ac de huius ad poenam mitigandam effectu*, et quidem ex beneficio SERENISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS sine praeside aduersariorum publicae disquisitioni submittet. Quam solennitatem, vt RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICVS, COMITES ILLUSTRISSIMI, PERILLVSTRIS LIBER BARO, RERVIVM DIVINARVM HVMANARVMQVE DOCTORES, GENEROSISSIMI item et NOBILISSIMI ACADEMIAE CIVES sua praesentia beneuole ornare velint, et me et Ordinis mei nomine humanissime et obseruanter rogo.

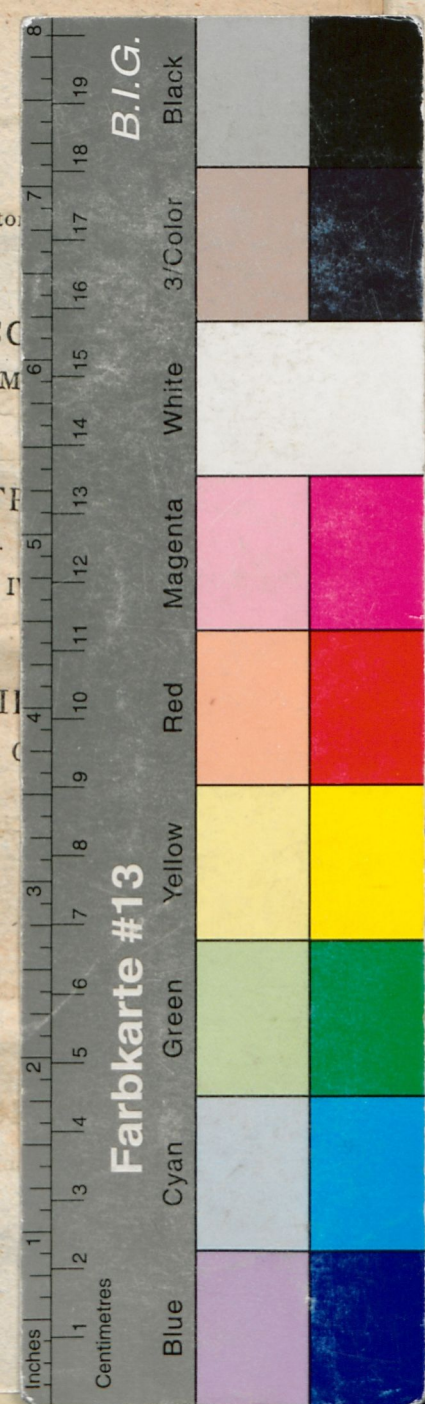
P. P. Dom. xxiv. post Trinit, festum A. O. R. MDCCCLXXXVIII.

Wittenberg, Diss; 1799-1801

ULB Halle 3
004 335 929

f
sb.

COLLEGII IVRIDICI

IN

ACADEMIA WITTENBERGENSI

H. T.

DECANVS

D. ERNESTVS GOTTFR. CHRISTIANVS
KLÜGEL

CODIC. PROF. P. O. CVR. PROVINC. ELECT. CONSIST.
ECCLES. SCABIN. ET FACVLTV. IVRID. WITTENBERG.
IVDIC. ITEM PROVINC. IN LVSAT. INF. MARCH.
ASSESSOR ORD.

L. B. S.

in est

*exemplum magnae suspicionis furri commissi ex
indiciis coniunctis.*